

[Ivar Hansen]

til valgt de 11, og ministeren har valgt de 13 af de 24 medlemmer. Det foreslås, at fremtidig skal det være ministeren, der udpeger de 24 medlemmer. På det punkt ser vi ikke rigtig nogen anledning til at ændre den bestående tingenes tilstand. Man kan selvfølgelig ud fra en rent principiel begrundelse, som også hr. Tastesen allerede har gjort, sige, at her er i virkeligheden en sammenblanding af funktionerne imellem den lovgivende magt og den dømmende magt. Men hvis vi skulle tage hensyn til det princip, ville der være en lang række områder, hvor folketinget måtte disponere om. Jeg kan selvfølgelig godt se det princip, der ligger heri. På den anden side set finder vi det ganske værdifuldt, at folketingets partier har mulighed for at udpege repræsentanter til landsskatteretten, og det ønsker vi altså at fastholde. Ministeren skriver, at da det er retsmedlemmernes opgave at »påkende klager over konkrete ansættelser og vurderinger på grundlag af... detaljeret fastsatte skatteretlige normer... er det udvalgets opfattelse, at de politisk valgte medlemmer ikke har en naturlig plads i landsskatteretten.« Ja, ja, der er dog, ville jeg tro, et stigende antal sager i landsskatteretten, hvor der afgives dissenser, og hvor der er usikkerhed i vurderingen af en gældende praksis eller ændring af gældende praksis. Slet så strikte er de normer og regler altså ikke, hvorefter landsskatteretten træffer sine beslutninger.

Det er sådan set de bemærkninger, vi gerne vil gøre gældende til forslaget, som det ligger nu. Ministeren vil gerne styrke den juridiske islæt i retten med en udvidelse fra 5 til 10 medlemmer, hvor det kræves, at betingelserne for at blive udnævnt til landsdommer er opfyldt. Vi finder i og for sig ikke et påtrængende behov for at udvide det rent juridiske element i landsskatteretten. Tværtimod vil jeg sige, at i landsskatteretten er det nok således, at det såkaldt læge element i virkeligheden har en ganske overordentlig stor betydning – uden dermed selvfølgelig at underkende det juridiske element – ved behandlingen og afsigelse af kendelser.

Det overordnede i lovforslaget, indførelse af en dissensordning, kan vi som sagt tilslutte os. Ellers har vi, som jeg allerede har gjort opmærksom på, enkelte forbehold, som vi hermed har taget.

Gammelgaard (KF):

Det konservative folkeparti kan tilslutte sig, at der optages dissens i landsskatterettens kendelser. Vi mener imidlertid ikke, at dette bør gennemføres i form af en bemyndigelse til ministeren, men vi mener, at folketinget bør lovgive herom.

Baggrunden for, at der skal indføres dissens i forbindelse med landsskatterettens kendelser, er, at det er betydningsfuldt for borgerne at vide, hvorledes holdningen har været i landsskatteretten i deres sager, når de skal til at vurdere, om der skal ankes – hvis jeg må sige det på den måde – til de almindelige domstole. Hertil kommer naturligvis også, at det for domstolene vil være en fordel, at de kender bevæggrunde og stillingtagen hos de enkelte landsskatteretsmedlemmer vedrørende de afgørelser, der træffes i landsskatteretten.

I øvrigt kan man sige – det er vi stærkt tilhængere af – at man forøger åbenhedsselementet i forvaltningen. Man tager her et første skridt til at indføre en sikkerhed for skatteborgerne i forbindelse med dissensreglen. Vi kunne nok ønske os, at dette blev fulgt op på en række andre områder inden for vort skatteforvaltningssystem.

Vi kan altså give tilslutning til den første del af lovforslaget, om end vi mener, at der skal lovgives om selve dissensordningen.

Den anden del af lovforslaget om landsskatterettens sammensætning må vi vende os imod. Hvis man prøver at se i den redegørelse, som udvalget til undersøgelse af spørgsmålet om indførelse af dissens i landsskatterettens kendelser m.v. har givet om dette spørgsmål, synes jeg nok, det forekommer overraskende, at det f. eks. hedder:

»En uønsket pression – både som forudgående påvirkning og som efterfølgende kritik – fra de kredse, som med rette eller urette måtte mene særlig at kunne se det eller de pågældende medlemmer som deres interesse-repræsentanter, kunne for landsskatterettens vedkommende tænkes at gøre sig gældende både for de retsmedlemmer, der er udnævnt af ministeren efter indstilling af en erhvervs- eller anden interesseorganisation, og for de medlemmer, der er valgt efter styrkeforholdet mellem de i tinget repræsenterede politiske partier. Det kan indgå i forestillingen, at en påvirkning af denne art også – eller navnlig